

ΕΤΟΣ 64ον

6 Νοεμβρίου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 45 (3310)

ΟΙ ΑΛΛΟΙ

«Έτσι κάνουν όλοι», «Εγώ γιατί νά διαφέρω από τούς άλλους;», «Πού ζεις; Δέν βλέπεις τί γίνεται γύρω σου» και πολλές άλλες παρόμοιες εκφράσεις έχουν ἐπινοηθεῖ γιά νά κατοχυρώσουν ὡς κυρίαρχη τήν τάση νά μή διακρίνεται ὁ ἄνθρωπος ἀπό τούς ὑπόλοιπους, ἀλλήλᾳ νά ὑποτάσσεται στά κελεύσματα καί τήν ἡγεμονεύουσα νοοτροπία τῆς κοινωνίας στήν ὁποία ἀνήκει. Πρόκειται οὐσιαστικά γιά μιᾶ διαστροφή, ἡ ὁποία ξεκινᾷ ἀπό κάτι τό ὑγιές, τήν ἀνάγκη γιά κοινωνικοποίηση τοῦ ἀνθρώπου καί ἐνταξή του σέ κάποιο σύνολο, ἐξελίσσεται ὅμως ἀρρωστημένα, ὅταν ἡ μοναδικότητα τῆς προσωπικότητας καταργεῖται, χάριν τοῦ μιμητισμοῦ καί τῆς προσαρμογῆς στά συλλογικά στερεότυπα πού κυριαροῦν.

Κι αὐτό ἐνέχει πολλούς πνευματικούς κινδύνους, ἰδίως γιά τούς νεώτερους, οἱ ὁποῖοι καθῶς ἀναζητοῦν τόν προορισμό τῆς ζωῆς τους, ἀντιγράφουν, ταυτίζονται, μιμοῦνται, καθῶς ἐντυπωσιάζονται, ἐπηρεάζονται, παθιάζονται καί τελικά ἀκολουθοῦν ἀδιάκριτα καί ἀπερίσκεπτα ὅ,τι ἐκθαμβωτικά λάμπει, πιστεύοντάς το γιά χρυσό, χωρίς νά κατανοοῦν ὅτι εἶναι δόλωμα, χωρίς νά βλέπουν τήν παγίδα ἀπό πίσω.

Οἱ συμπνίγοντες ὄχλοι

Χιλιάδες λαοῦ ἀκολουθοῦσαν τόν Χριστό, καθῶς πορευόταν πρὸς τό σπίτι, ὅπου τόν εἶχε καλέσει ὁ ἀρχισυνάγωγος Ἰάειρος γιά νά θεραπεύσει τή βαριά ἀσθενούσα, μονάκριβη κόρη του. Καί μάλιστα «συνέπνιγον αὐτόν», δηλαδή εἶχαν κολληθεῖ ἐπάνω του, ὥστε νά δημιουργεῖται ἓνα κινούμενο ἀνθρώπινο τεῖχος. Μοναδική εὐλογία νά μπορεῖς ν' ἀκουμπήσεις τόν ἴδιο τόν Χριστό. Κι ὅμως, οἱ ὄχλοι συνωθοῦνται ἀσυγκίνητοι, κυριευμένοι ἀπό ἐπιπόλαιη περιέργεια καί ἔξαψη νά δοῦν τόν Χριστό νά θαυματοποιεῖ, χωρίς νά τοῦς ἀγγίξει τό «θέαμα» βαθύτερα, ἀδιάφοροι γιά ὅτιδήποτε πνευματικό.

Καί μέσα σέ ὄλους αὐτούς, μόνη μιᾶ γυναίκα, ταλαιπωρημένη ἀπό τό πρό-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 41-56)

Ἡ πίστη ὡς προϋπόθεση τῆς συναντήσεώς μας μέ τόν Χριστό

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καί αὐτός ἄρχων τῆς Συναγωγῆς ὑπῆρχε· καί πεσών παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, παρεκάλει αὐτόν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ· ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ, ὡς ἐτῶν δώδεκα, καί αὕτη ἀπέθνησκειν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καί γυνή οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις, ἰατροῖς προσαναλώσασα ὄλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν, ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καί παραχοῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καί οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καί ἀποθλίβουσι, καί λέγεις, Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἦψατό μοῦ τίς· ἐγὼ γάρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνή ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε, καί προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἥψατο αὐτοῦ, ἀπήγγειλεν αὐτῷ, ἐνώπιον παντός τοῦ λαοῦ, καί ὡς ἰάθη παραχοῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγων αὐτῷ· Ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν Διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καί σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφήκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καί Ἰωάννην καί Ἰάκωβον, καί τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καί τὴν μητέρα. Ἐκλαίον δὲ πάντες καί ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καί κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καί κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε, λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου. Καί ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καί ἀνέστη παραχοῆμα, καί διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καί ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς, μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

βλῆμά της, ἔχοντας χάσει ὅλη της τὴν περιουσία, ψάχνοντας τὴν ἴαση καὶ ἀπελπισμένη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, προσέρχεται γεμάτη πίστη, δηλαδὴ ὀλοκλήρωτική ἐξάρτηση ἀπὸ τὸ θεῖο ἔλεος. Καί ἔρχεται μὴν τοημώντας νά διεκδικήσει, χωρίς ν' ἀνοίξει τὸ στόμα της, πιστεύοντας ὅτι δέν εἶναι ἄξια ν' ἀπασχοληθεῖ μαζί της ὁ Διδάσκαλος. Τό μόνο πού θέλει εἶναι ἀπλῶς νά τὸν ἀκουμπήσει. Κι αὐτὴ ἡ ἐπαφή, πού γίνεται χωρίς ἐξωτερικά νά διαφέρει ἀπὸ τὰ ἀκουμπίσματα τῶν ποιῶν ἀνθρώπων στόν Χριστό, ἐπιφέρει τέτοια ἀνατροπή καί ἀποκάλυψη πού τὴν καθιστᾷ ἄξια μείας ἀνά τοὺς αἰῶνες ὅπου κηρύσσεται τὸ Εὐαγγέλιο.

«Τίς ὁ ἀψάμενός μου;», ρωτᾷ ὁ Χριστός ὅταν οἱ ὄχλοι τὸν συνθλίβουν, γιά νά καταδείξει τὴ διαφορά τῆς πίστεως καί τῆς ταπεινώσεως πού διέκριναν τὴ συγκεκριμένη ψυχὴ ἀπὸ ὅλες τίς ἄλλες. Κι ἐνῶ καί ἄλλοι ἐνδεχομένως ἀπὸ τοὺς παρόντες νά εἶχαν ἀνάγκη θαυμαστῆς θεραπείας, αὐτὴ ἐνεργεῖται μόνο στή γυναῖκα πού τὴ λαμβάνει, ἀκριβῶς γιατί διέφερε ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἡ μόνη πού δέν ἔκα-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τόν καιρόν, πλησίασε τόν Ἰησοῦ κάποιος ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Ἰάειρος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχισυνάγωγος, καί ἔπεσε εἰς τά πόδια τοῦ Ἰησοῦ καί τόν παρακαλοῦσε νά ἔλθῃ εἰς τό σπίτι του, διότι εἶχε μιᾶ μοναχοκόρη, ἠλικίας περίπου δώδεκα ἐτῶν, πού ἦτο ἐτοιμοθάνατη. Ἐνῶ δέ ὁ Ἰησοῦς ἐπήγαινε, ὁ κόσμος τόν συνέθλιβε. Κάποια γυναῖκα, πού ἔπασχε ἀπό αἱμορραγίαν δώδεκα χρόνια καί εἶχε ἐξοδέψει ὅλην τήν περιουσίαν της σέ γιатρούς καί δέν μπόρεσε νά θεραπευθῆ ἀπό κανένα, ἤλθε κοντά του ἀπό πίσω, ἄγγιξε τήν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός του καί ἀμέσως ἐσταμάτησε ἡ αἱμορραγία της. Καί ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Ποῖός μέ ἄγγιξε;». Ἐπειδή δέ ὅλοι τό ἤρνούντο, εἶπε ὁ Πέτρος καί ὅσοι ἦσαν μαζί του: «Διδάσκαλε, ὁ κόσμος σέ ἔχει περικυκλωμένον καί σέ συνθλίβει καί σύ λές, “Ποῖός μέ ἄγγιξε;”». Ὁ Ἰησοῦς ὁμως εἶπε, «Κάποιος μέ ἄγγιξε, διότι αἰσθάνθηκα ὅτι ἐβγήκε δύναμις ἀπό ἐμένα». Ὅταν εἶδε ἡ γυναῖκα ὅτι δέν διέφυγε τήν προσοχήν, ἤλθε μέ τρόμον, ἔπεσε στά πόδια του, καί τοῦ εἶπε μπροστά σ’ ὄλον τόν κόσμο τήν αἰτίαν, διὰ τήν ὁποίαν τόν ἄγγιξε καί πῶς ἀμέσως ἐθεραπεύθηκε. Αὐτός δέ τῆς εἶπε, «Ἐχε θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε, πήγαινε εἰς εἰρήνην». Ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε, ἔρχεται κάποιος ἀπό τό σπίτι τοῦ ἀρχισυναγῶγου καί τοῦ λέγει, «Ἡ θυγατέρα σου πέθανε, μήν ἐνοχλῆς πλέον τόν διδάσκαλον». Ὁ δέ Ἰησοῦς, ὅταν τό ἄκουσε, τοῦ εἶπε, «Μή φοβᾶσαι· μόνον πίστευε καί θά γίνῃ καλά». Ὅταν ἔφθασε εἰς τό σπίτι, δέν ἐπέτρεψε σέ κανένα νά μῆπ μαζί του, παρά εἰς τόν Πέτρον, τόν Ἰωάννην καί τόν Ἰάκωβον καί εἰς τόν πατέρα τοῦ κοριθιοῦ καί εἰς τήν μητέρα. Ἐκλαιγαν δέ ὅλοι καί τήν θρηνολογοῦσαν. Αὐτός δέ εἶπε, «Μὴν κλαῖτε· δέν ἐπέθανε ἀλλά κοιμᾶται». Καί τόν εἰρωνεύοντο, διότι ἤξεραν ὅτι εἶχε πεθάνει. Ἀλλ’ αὐτός ἀφ’ οὗ ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπασσε τό χέρι της καί ἐφώναξε, «Κορίτσι, σῆκω ἐπάνω». Καί ἐπέστρεψε τό πνεῦμά της, ἐσηπώθη ἀμέσως, καί ὁ Ἰησοῦς διέταξε νά τῆς δώσουν νά φάγῃ. Οἱ γονεῖς της ἐξεπλάγησαν, αὐτός δέ τοὺς παρήγγειλε νά μή ποῦν σέ κανένα τί συνέβη.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληθιζάτου, Γερ. Κοσιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

νε «ὅ,τι ὅλοι οἱ ἄλλοι», εἶναι καί ἡ μόνη πού εὐεργετεῖται. Ἦχι μόνο γιατί λαμβάνει τήν θεραπεία. Ἀλλ’ αἰδιό γιατί ἐπιβραβεύεται μέ κάτι πολὺ ἀνώτερο: «Πορεύου εἰς εἰρήνην». Δηλαδή, ὁ Χριστός μας τήν ἐπιβραβεύει γιά τόν τρόπο τῆς ζωῆς της, γιά τό γεγονός ὅτι πορεύεται μέ ἐνσυνείδητα πιστεύματα καί ξεκάθαρη στάση ἀπέναντί του, χωρίς νά συναγελάζεται, νά συμμορφώνεται καί νά ὑποτάσσεται καιροσκοπικά, γι’ αὐτό καί τῆς παραγγέλλει νά συνεχίσει νά ζεῖ ἔτσι. Νά μήν ἔχει ἀμφιβολίες γιά τό ὅτι αὐτό πού ἔκανε ἦταν τό σωστό καί νά ἀναπαύεται πνευματικά μέ τόν δρόμο τῆς πίστεως καί τῆς ταπεινώσεως πού ἔχει ἐπιηλέξει.

Πρόσωπα κι ὄχι μάζα

Πόσοι καί πόσοι δέν συνωθοῦνται μέσα στοὺς Ναούς μας, ἰδίως στὶς μεγά-

6 Νοεμβρίου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ
Παύλου ἀρχιεπισκόπου Κων/πόλεως ὁμολογητοῦ († 350). Λουκᾶ ὁσίου († 800 - 820),
Λεονάρδου ὁσίου.
Ἦχος: γ΄ – Ἑωθινόν: Θ΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. α΄ 11-19 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ν΄ 41-56.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 13 Νοεμβρίου, Η΄ Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. ζ΄ 26 - ν΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 25-37.

ἴες ἑορτές καί τίς πανηγύρεις Ἀγίων. Πόσο ὅμως, ὄλοι αὐτοί εἶναι ἱσός τοῦ Θεοῦ διακρινόμενοι ἀπό πίστη καί ἀρετή, καί πόσο εἶναι ὄχλος πού, ὅπως τότε, ἔρχεται καί συνθλίβει καί συνθλίβεται χωρίς νά ὠφελεῖται, ἀκριβῶς διότι δέν ἐνεργεῖ ἐνσυνείδητα καί δέν πορεύεται μέ γνώμονα τήν πίστη. Ἀκόμη, χειρότερα, πόσοι καί πόσοι δέν προσέρχονται στό «ποτήριον τῆς ζωῆς» καί δέν ἀκουμποῦν ἀπλῶς, ἀλλᾶ μεταλαμβάνουν τόν ὄλο Χριστό, γιατί «εἶναι ἔξιμο», «γιά τό καλό», «ἔτσι ἀπό συνήθεια», χωρίς τήν προετοιμασία τῆς ἐξομολόγησης, τῆς νηστείας, τῆς ἐλεημοσύνης... Πόσο ὅμοιοι εἶναι οἱ καταστάσεις τότε καί τώρα. Ἦ Ἀραγε πόσοι τώρα διακρίνονται, ὠφελοῦνται καί σώζονται;

Κι ὅμως, ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ὡς Μητέρα τοῦς δέχεται ὄλους, χωρίς διακρίσεις καί ἀποκλεισμούς, ταυτόχρονα προειδοποιεῖ. Πόσοι προσέχουμε τή λειτουργική αἴτηση: «Ἦπερ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου καί τῶν μετά πίστεως, εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ εισιόντων ἐν αὐτῶ»; Προσεύχεται ἡ Ἐκκλησία μας ὄχι γιά ὄλους ὄσοι σωματικῶς εἶναι μέσα στό Ναό, ἀλλᾶ μόνο γιά ὄσους μέ πίστη, εὐλάβεια καί φόβο Θεοῦ πνευματικῶς εἶναι μέσα στό Ναό. Καλεῖ «μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης» νά κοινωνήσουμε. Μέ ἄλλα λόγια θέτει προϋποθέσεις. Ποῦ στοχεύουν αὐτές; Ἦ Ὀχι στό νά μᾶς δυσκολέσουν, ἀλλᾶ νά μᾶς διευκολύνουν στήν ἐνσυνείδητη λήψη ἀποφάσεων, ὡστε νά μὴν ὑπάρχουμε οἱ Χριστιανοί ὡς μᾶζα, ἀλλᾶ ὡς σύνολο συνειδητοποιημένων προσώπων, ἀγωνιζόμενων γιά τήν κατάκτηση τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἦ Χριστός μᾶς θέλει ξεκάθαρους καί ἀποφασισμένους στή σχέση μας μαζί του καί αὐτό σημαίνει, προσωπικότητες μέ ἀρχές καί ἀξίες πού δέν τίς προδίδουν κατά τίς περιστάσεις, ἐπειδή «ἔτσι κάνουν οἱ ἄλλοι», ἀλλᾶ τίς ἐγκολπώνονται καί μένουν σταθεροί σ΄ αὐτές μέ ὄποιο κόστος καί τίμημα.

Ἦ Αρχιμ. Ἰ. Ν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὄρα 6.00 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἰ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὄδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

..«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ἦπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἦκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἦ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
